

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

THE HUGUETTE GARNIER

Η ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΜΕΝΗ

‘Η Γενεβιέρη πήγε το εργοχείριό της κ’ έκαισε στο παράθυρο. ‘Ο πατέρας της, έτοιμος να φύγει, της είπε :
 — ‘Αν δέν γυρίσω ώς τις 8, μπορείς να φάς μόνη σου.
 ‘Εκείνη, χωρίς να σηκώσει καθόλου το κεφάλι από την εργασία της, του άποκρίθηκε άναστενάζοντας :
 — Καλά, πατέρα.

‘Ο Φίλιππος Λεγκραντιέ της έβριζε τότε μιá πλάγια ματιά. Πόσο τόν ξεενείριζε η κόρη του με τό ταπεινό και ύποτακτικό ύφος της ! ‘Η άλήθεια βέβαια είνε πως από τόν καιρό που έχασε τη γυναίκα του, η κόρη του τού προσέφερε άνεκτίμητες ύπηρεσίες. Χάρης σ’ αυτή, τό σπίτι ήτανε πάντοτε καθαρό και σιγουρισμένο. ‘Αυτόσο τόν ένοχλούσε κάπου - κάπου τό φέροισμο της ντροπαλής αυτής ; και άμύλητης κόρης που είχε πατήσει τά τριάντα, χωρίς να δείξει μιá φορά πως αισθανότανε μέσα της έστω και την παραμικρή νευακή όρμη. ‘Ο Φίλιππος Λεγκραντιέ ήτανε περασμένος από χρόνια, μιá φροντίε πολύ γιά τόν έαυτό του και ήθελε να περνά τόν άνόο. ‘Η Γενεβιέρη εξέλληλο είχε την ίδια μανία της μακαρίτισσας μητέρας της. ‘Αρουσιάζότανε πάντοτε μπροστά του σε σιγμές άκατάλληλες, σε σιγμιές που ή παρουσία της ήταν περιττή και ένοχλητική. ‘Η γυναίκα του άνοιγε, λόγου χάρι, την πόρτα τη στιγμή άκριβώς που εκείνος φιλούσε τη σιδεράτρια. ‘Εμφανίζότανε στο σαλόνι ξαφνικά και δίκαιος την έρωτική έκδήλωση, που είχε άρξίσει να κάνει ο άντρας της σε μιá ώραία επισκέπτρια... Καί όστω καθεξής. ‘Θά έλεγε γαγειές ότι τό ένοιακό της την όδηγούσε να συλλαμβάνη πάντα τόν άντρα της ; έπ’ αυτώρωφο. Μά δέν έδειχνε καθόλου θυμό. ‘Εκανε πως δέν έβλεπε. ‘Οπότε δέν τού παραπονέθηκε, ποτέ !... ποτέ !... Μονάχα που έβουανε μέρα με τη μέρα από τόν κρυφό καιμό της—όσπου πέθανε.

‘Ο έγωισμός του Φίλιππου δέν τόν άφανε να διακρίνη τά παραγματικά ατρία του θανάτου της γυναίκας του... Τόν πείραζε όμως ή σιωπή που κρατούσε τώρα και ή κόρη του, άκολουθώντας τό παράδειγμα της μητέρας της. ‘Η Γενεβιέρη ήταν ένα άψυχο πλάσμα. Πολλές φορές είχε τοακώσει τόν πατέρα της να φιλή διάφορες γυναίκες τού καλού κόσμου και τού λαού—μά ποτέ δέν τού είπε τό παραμικρό, δέν τού είπε να σβραστή τη μνήμη της νεκρής. Και ή σιωπή αυτή ξεενείριζε τόν Φίλιππο, ό όποιος ήθελε να βλέπη τριγύρω του χαρά και ευθυμία.

Την ήμέρα αυτή δέν κρατήθηκε και τη ώρηση άεαφρα :

— Μά δέν λές επί τέλους τίποτα και σέ, Γενεβιέρη ; ...

— Τι να πώ, μπαμπά ; τού άποκρίθηκε ή κόρη του, με τό ήρεμο και πενήγνο ύφος της.

‘Ο ! Μπορούσε να την άφήσει σπίτι πέντε και έξη μέρες μόνη, όλομόναχη. Την ίδια άπάθεια και άταραξία θά έδειχνε εκείνη, δέν θά τού παραπονιόταν έπειδή την έγκατέλειπε έτσι. Τό κορίτσι αυτό ήτανε πάγος... Και ο Φίλιππος Λεγκραντιέ συλλογίζεται πως ό όταν άκόμα θά βρισκεται, σε λίγο, με τη Ροζίνα ‘Ελουέν, την τελευταία κατάκτησή του, θά αισθάνεται, και κοντά στη θερμή αυτή γυναίκα, την παγερή πνοή που σκορπίζει επάνω του ή νεκρική άπάθεια της κόρης του, θά εξακολουθή να βλέπη μπροστά του τό ξανθό, χλωμό κεφάλι της.

Μά γιατί να μή βγαίνει κ’ εκείνη έξω, να μήν έχη φίλες που να τις προσκαλή σπίτι να περάσουν μαζί τό άπόγευμα ή τη βραδεία ; Ζούσε πάντα μονάχη, συγκεντρωμένη στον έαυτό της. Μόνο τα μεγάλα μάτια της ζούσανε—μιá ζωή σκοτεινή κ’ ανιγμιακή.

Ναί, ο Φίλιππος Λεγκραντιέ σιγανότανε την κόρη του, όσο την έβλεπε να κάθεται άνεκτα σκαθρωτή και άμύλητη. Μαθημένος πάντα να βλέπη τριγύρω του ευθυμία, γυναίκαία πρόσωπα—ώ ! είχε άπειρες φίλες ο πενήγιάτης αυτός Δόν Ζουάν—περαζόταν έπειδή δέν είχε και στο σπίτι του μιá όμορφη και γλυκομιλητή νέα ! Πόσο ευτυχισμένος θά ήτανε, πράγματι, άν έβλεπε την κόρη του πεταχτή και φιλάρεσκη, έτσι που να τόν κάνει να ξεγνά την περασμένη ήλικία του. ‘Θά έξομολογούντο ο ένας στον άλλον τα μυστικά της καρδιάς τους.

Τι οικείους θά βασίλευε τότε μεταξύ τους ! ‘Αλλοίμως όμως ! αυτό δέν θά μπορούσε να συμβή ποτέ με τη Γενεβιέρη ! Τό κορίτσι αυτό φαινότανε πάντοτε σά να είχε ένα

πολύ μεγάλο πένθος. Νά, έγινε τριάντα χρονών και όχι μόνο δέν μπόρεσε άκόμα να βρή άνδρα, μά ούτε και είχε την παραμικρή, έστω και την πιο άθώα, έρωτική περιπ’ταία. ‘Ο πατέρας της φρονούσε πώ ; ή κόρη του ούτε και συλλογίζότανε τέτοιο πλάγμα. Γιά νάγαπήσει, πρέσει να έχης καρδιά. Και ή φτωχή ή Γενεβιέρη, δέν είχε τέτοιο πράγμα...

‘Εξάλλου, τι τόν ενδιαφέρει αυτόν !... ‘Αφοϋ ή κόρη του ήτανε τόσο άδιάφορη, άφοϋ άγαπούσε τόσο πολύ τη μοναξιά και τη σιωπή, τό καλύτερο που είχε να κάνει αβρός ήταν να την άφήσει στην ήσυχία της και να κυτάξει τις δικές του δουλειές—πώ ; να χαρή τις ήθόνες της ; αγάπης, πριν τόν πάρουν γιά καλά τά γεράματα...

Πήρε λοιπόν τό καπέλλο του και τό μπαστούνι του και τις έβανάπε :
 — ‘Οπως είπαμε, παδί μου. ‘Αν δέν γυρίσω ως τις 8, μπορείς να φάς μόνη σου. ‘Ισως να έπιστρέψω λιγάκι άργά άπόψε. Καληνύχτα, άν δέν σε ξαναδώ.

— Καληνύχτα, μπαμπά ! άποκρίθηκε ή Γενεβιέρη, ήσυχη και άτάραχη.

‘Ο Λεγκραντιέ κατέβηκε τη σκάλα και ύστερ’ από λίγο βρισκότανε στο δρόμο. ‘Η Γενεβιέρη τόν παρακολουθούσε από τό παράθυρο. ‘Ηταν ώραιός και λεβέντης ο πατέρας της και σκετόταν πολύ καλά άκόμα μολονότι ήτανε περασμένος στην ήλικία.

‘Οχι, ή Γενεβιέρη δέν θέλει να δεχθή στο σπίτι καμμιá φίλη της, γιατί αυτό της ; προσεπει μεγάλο, άνυπόροο πό ‘ο. Και ή λιγώτατος φιλάρεσκis ; δεσποινίδes, μόλις βρεθοίν μπροστά στον πατέρα της, αρχίζουν άμέσως να κάνουν τις κοκέτες. ‘Θέλουν ν’ άρδσουν. ‘Η ζωηρή αυτή επιθυμία τους έκδηλώνεται με ζωηρές ματιές και με νευρικά γέλια ! ‘Η Γενεβιέρη καταλαβαίνει τότε ότι δέν έχει καμμιá θέση μέσα στη γενική έκείνη ευθύμια. ‘Α ! ο πατέρα ; της εξακολουθεί άκόμα να κάνει έντύπωση στις νεαρές δεσποινίδes ! Γ’ αυτό και ή Γενεβιέρη δέν θέλει να δεχθή στο σπίτι καμμιá φίλη της, γιά να μήν ύποφεί, καταλαβαίνοντας πόσο άσχημη και παρ’πεταμένη είνε !...

.. Ναί, ή Γενεβιέρη θά ζήσει και θά πεθάνη κοντά στον πατέρα της χωρίς να τη συλλογιστή κανείς, χωρίς κανείς να ένδιαφερόθη γιά την τύχη της. ‘Ετσι της ; ήτανε γραφτό. ‘Θά γίνη μιá γεροντοκόρη σκαθωριστός ήλικίας,—και ο κόσμος θά την γονάξει ‘δεσποινίδα’ γελώντας από μέσα του.

Μόλις έφυγε ο πατέρας της, ή Γενεβιέρη έννοιωσε μιá παραξένη ταραχή στην καρδιά. ‘Ομηθήσε πως πριν κοιμηθή έπρεπε ν’ άνέξη στο δωμάτιο τού πατέρα της. Κ’ εκεί ;... ‘Εκεί θάκανε κάτι κακό, κάτι τό πρόστυχο, κάτι που δέν μπορούσε να τό άποφύγη...

‘Η ίδια δουλειά γινότανε κάθε βράδυ που έβλεπε ο πατέρας της από τό σπίτι.

Πράγματι όταν πέρασε λίγο ή ώρα, ή Γενεβιέρη άνέβηκε στο δωμάτιο τού πατέρα της κ’ έκαισε μπρός στο γραφείο του.

Αχ, ελπίε ο πατέρας της καινούργια έρωτικά γράμματα ; Νά, ελπίε τόν μιλέ φάκελλο πούτη φορά τόν έβλεπε ή Γενεβιέρη. Νά κ’ ένας άλλος φάκελλος. ρός !

‘Ολα είνε έρωτικά γράμματα, άπευθυνόμενα στον πατέρα της από διάφορες γυναίκες. ‘Αλλα είνε λακωνικά και διειλά, άλλα σεναά και προκλητικά μαζί, άλλα πάλι κυνικά και άπαρηκτικά, άλλα τέλος ίκετευτικά...Μά, όλα, όλα είνε έρωτικό γράμματα. Κάτω από αυτές τις γραμμές, διαβάσει κανείς μιá μοναδική λέξη, που σκεπάζει όλα τα άλλα να άσκαπα λένε. Τη λέξη ; αγάπη !...
 — ‘Αχ ! αυτόν τόν άγαπών !... άναστίναισε ή Γενεβιέρη...

Διάβασε όστόσο τό γράμμα, ύστερα να πείσει στο σურτάρι, κ’ έκρυψε τό πρόσωπό της μες στα χέρια της, κλαίγοντας κυκρά. ‘Αχ ! πώς ήθελε να λάβη κ’ αυτή ένα έρωτικό γράμμα—ένα μονάχα ! Μά κανείς δέν της έγραψε ατηνύχη, και όποτε ήφερε κανένα νέο γιά να τού στείλη ένα φλογερό γράμμα.

Και ή Γενεβιέρη κλαίει, κλαίει τη χαμένη νεότη της. ‘Αυόο, όταν ξαναβρεθθή μπρός στον πατέρα της, θά ξεαναφορέση την προσοπίδα της άπαθείας και της άταραξίας. Κ’ εκείνος—που κολακεύεται να πιστεύη ότι ξέρει καλά τις γυναίκες—θά πεί από μέσα του :

— ‘Θεέ μου ! τι κόρσι, τι άνάισθη κορίτσι !
 HUGUETTE GARNIER

